Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26373
Copyright: Admont, Benediktinerstift

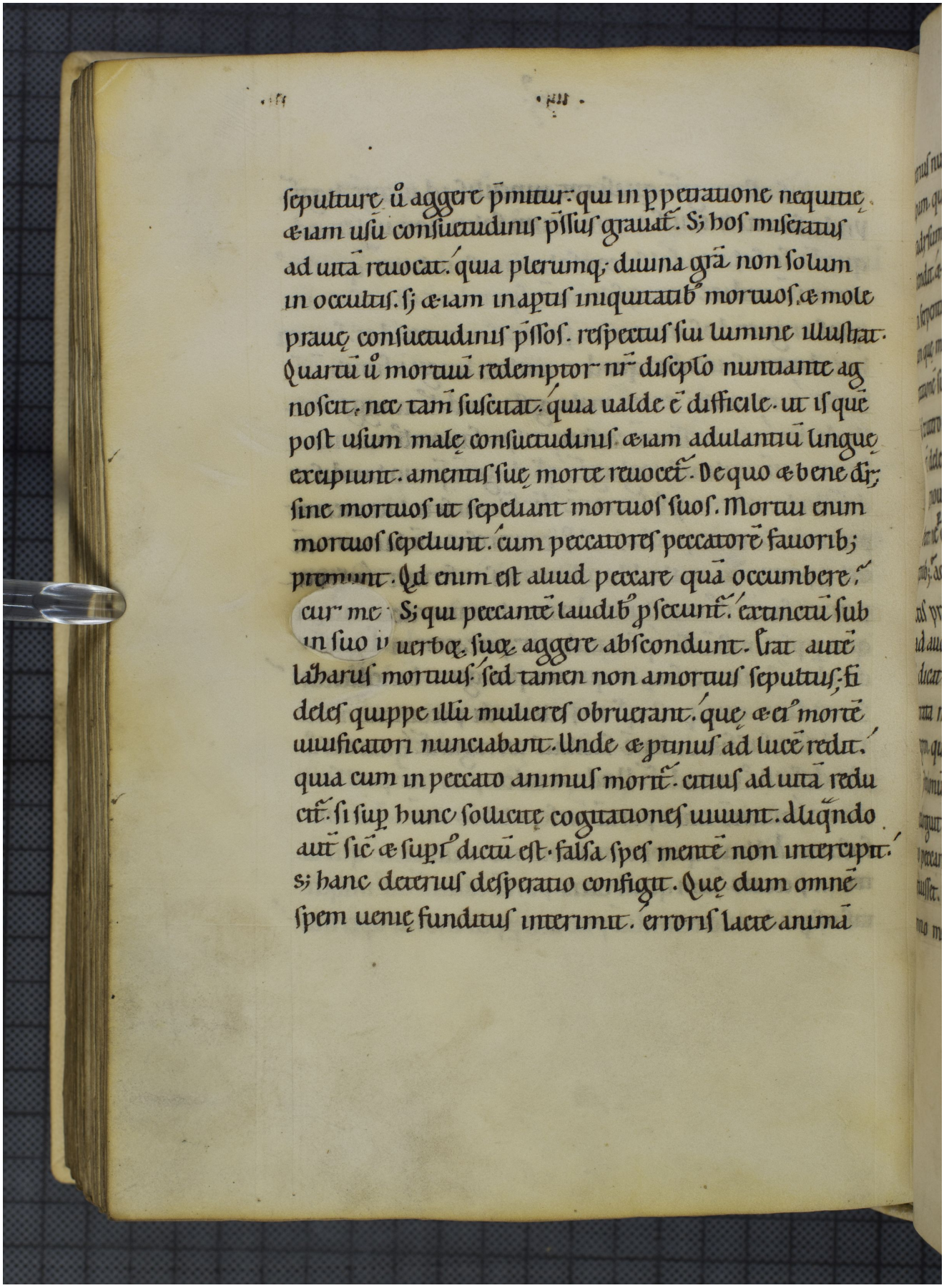

sepulture ũ aggere p̄mitur: qui in ꝑpetratione nequitie
et iam usu consuetudinis p̄ssus grauat. Sꝫ hos miseratus
ad uitā reuocat. quia plerumq; diuina grā non solum
in occultis. sꝫ et iam in aptis iniquitatib̄ mortuos. et mole
praue consuetudinis p̄ssos. respectus sui lumine illustrat.
Quartū ũ mortuū redemptor nr̄ discplo nuntiante ag
noscit. nec tam̄ suscitat. quia ualde ē difficile. ut is quē
post usum male consuetudinis et iam adulantiū lingue
excipiunt. amentis sue morte reuocet. De quo et bene dr̄;
sine mortuos ut sepeliant mortuos suos. Mortui enim
mortuos sepeliunt. cum peccatores peccatorē fauorib;
premunt. Qd enim est aliud peccare quā occumbere.
cur me. Sꝫ qui peccantē laudib̄ ꝓsecunt. extinctū sub
in suo uerbo suo aggere abscondunt. Erat autē
lauharus mortuus. sed tamen non amortuus sepultus; fi
deles quippe illū mulieres obruerant. que et ei mortē
uiuificatori nunciabant. Unde et ꝓtinus ad lucē redit.
quia cum in peccato animus morit. citius ad uitā redu
cit. si sup hunc sollicite cogitationes uiuunt. aliq̄ndo
aut̄ sic̄ et supi dictū est. falsa spes mentē non intercipit.
sꝫ hanc deterius desperatio configit. Que dum omnē
spem uenie funditus interimit. erroris lacte animā